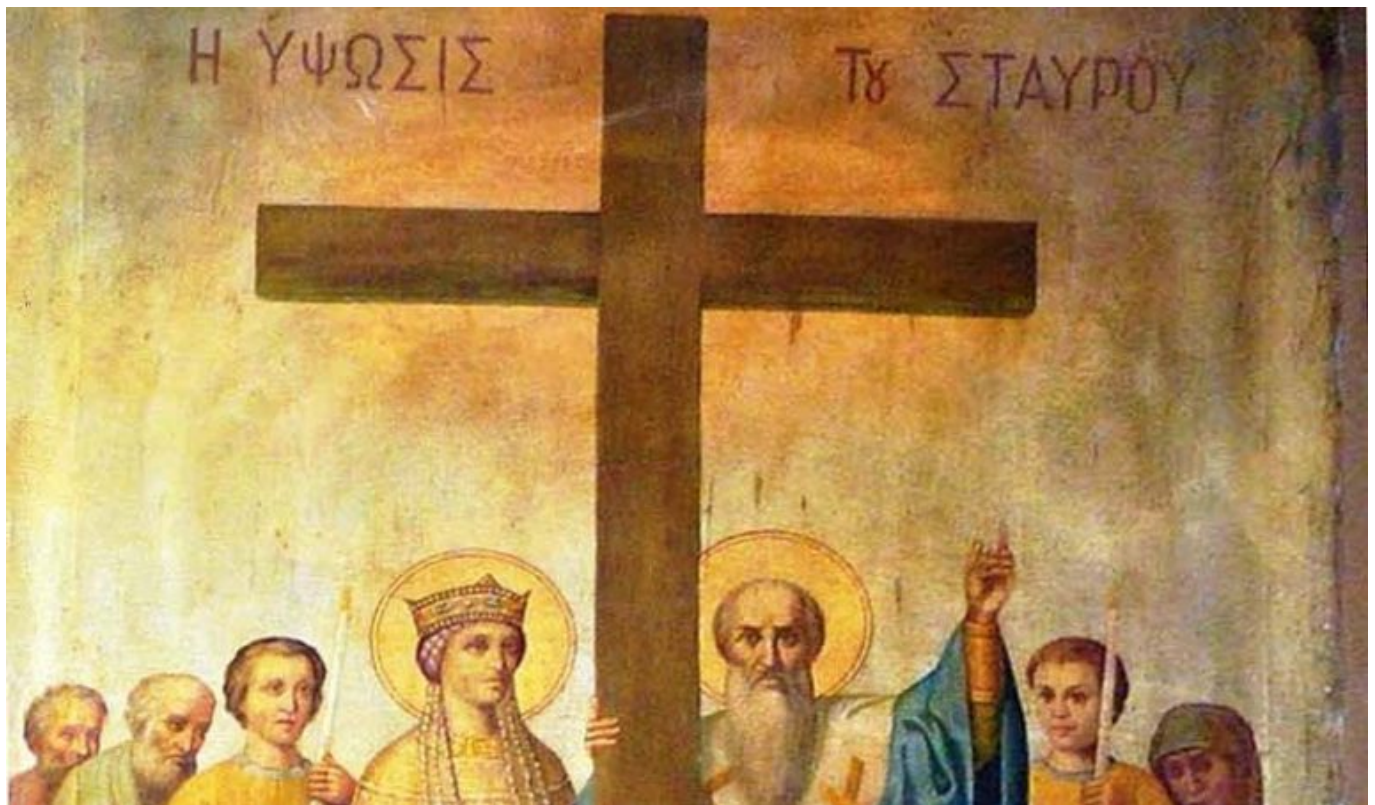

Ὁ Σταυρός δείχνει τήν ἐξάρτηση κόσμου ἀπό Θεό (Στανιλοάε Δημήτριος Πρεσβύτερος (+))

/ [Γενικά Θέματα](#)

Αναμφίβολα κάθε όδύνη και κάθε θάνατος δέν καθιστούν διάφανο τόν Δωρητή τοῦ κόσμου, ως πρόσωπο άπειρης ζωής και άπειρης άγάπης, γεγονός πού θά έδινε άλλη άξία και στόν κόσμο. Γιατί όταν ό άνθρωπος σκέφτεται πώς πέρα άπ' αυτό τόν κόσμο δέν ύπάρχει καμμιά άλλη πραγματικότητα, ή όδύνη και ό θάνατος πού συνδέονται μέ κάθε περίσταση τοῦ κόσμου, τόν όδηγοῦν στην άπελπισία ή σέ μία θλιβερή ύποταγή. Σέ μία τέτοια περίπτωση, ό κόσμος και ή ύπαρξη μέσα σ' αυτόν φαίνεται νά έχουν μέσα στην ίδια τήν ούσία τους τό μή-νόημα.

Μόνο λοιπόν ἡ ὀδύνη καί ὁ θάνατος, πού καθιστοῦν τόν Θεό διάφανο μέσα ἀπό τόν κόσμο, ἔχουν μιά θετική σημασία καί γιά τόν κόσμο καί γιά μᾶς τούς ἴδιους. Καί εἶναι αὐτή ἡ ὀδύνη καί αὐτός ὁ θάνατος πού ὀνομάζουμε κατά λέξη σταυρό. Καί σταυρός, μ' αὐτό τό νόημα, εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, καθώς καί ἐκεῖνος (ὁ σταυρός) πού συνδέεται μέ τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός ὁ σταυρός, ἀντί νά ἀντιπροσωπεύει ἕνα μή-νόημα τῆς ὑπαρξης πού ἀπορρέει ἀπό τίς ὀδύνες καί τό θάνατο αὐτῆς τῆς ὑπαρξης, δίνει ἀντίθετα ἕνα νόημα σ' αὐτό τόν κόσμο, γιατί δίνει νόημα στήν ὀδύνη καί στόν ἴδιο τό θάνατο, πού συνδέεται μέ τόν κόσμο. Αὐτός ὁ σταυρός συμπληρώνει τό ἀποσπασματικό νόημα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, χάρι στο γεγονός πώς ἀποκαλύπτει τήν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ ὡς ἀπέραντου φωτός, πού διαχέει τό πλήρες νόημα, τόσο στόν κόσμο ὅσο καί στήν ὑπαρξη πού ζεῖ μέσα σ' αὐτόν. Αὐτός ὁ σταυρός, λοιπόν, περικλείει ἕνα παράδοξο· ἀπό τή μιά καθιστᾷ ὀλοφάνερη τήν πλήρη ἀνεπάρκεια τοῦ κόσμου· ἀπό τήν ἄλλη, ἀκριβῶς μ' αὐτό τόν τρόπο, δείχνει πώς ὁ κόσμος ἐξαρτᾷται ἀπό τήν ὀλική πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ, πού δίνει ἐπίσης ἕνα νόημα στόν κόσμο.

Αὐτός ὁ σταυρός δίνει ἀξία στόν κόσμο καί στόν ἄνθρωπο, ἀκριβῶς ἐπειδή δείχνει πώς ὁ κόσμος καί ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ὀριστικά ὑποταγμένοι στή κυριαρχία τῆς ὀδύνης καί τοῦ θανάτου, ἀλλά σώζονται ἀπ' αὐτή μέ τή δύναμη τῆς ἀνώτερης πραγματικότητας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός πού ἀπολυτοποιεῖ τόν κόσμο, μέ τό νά μήν δέχεται τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀπολυτοποιεῖ τήν ὀδύνη καί τό θάνατο. Ἄλλὰ ἐκεῖνος πού βλέπει μέσα ἀπό τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ τόν κόσμο ὡς

πραγματικότητα δεύτερη κατά τήν τάξη, βλέπει πώς ὁ κόσμος καί ὁ ἄνθρωπος σώζονται μέσα σέ μιά αἰώνια ὑπαρξη.

Γενικά, ἡ ὀδύνη καί ὁ θάνατος μέσα στόν κόσμο, δείχνουν τήν ἀνεπάρκειά του, δείχνουν πώς ὁ κόσμος δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἀπόλυτη πραγματικότητα. Κι ἀκόμη αὐτή ἡ ὀδύνη καί ὁ θάνατος κάνουν πολλούς ἀνθρώπους νά μήν συνδέονται μέ τόν κόσμο, ὡς νά ἦταν (ὁ κόσμος) ἡ ἔσχατη πραγματικότητα. Μ' αὐτή τήν ἔννοια ὁ Νικόλαος Καβάσιλας, ἕνας βυζαντινός συγγραφέας τοῦ 14ου αἰώνα, γράφει πώς ἡ ὀδύνη καί ὁ θάνατος δέν εἶναι μονάχα κατάρα, ὡς συνέπειες τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἀλλά εἶναι καί μέσα, πού ἔγιναν δεκτά ἀπό τόν Θεό, γιά νά μήν δένεται ὑπερβολικά ὁ ἄνθρωπος μέ τόν κόσμο.

Ἄλλά μόνον ἐν Χριστῷ ἡ ὀδύνη καί ὁ θάνατος μπόρεσαν νά χρησιμοποιηθοῦν πλήρως ὡς μέσα, μέ τά ὁποῖα ἀπελευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας καί νικά τήν ὀδύνη καί τό θάνατο. Γιατί μόνο ὁ Χριστός ἔζησε μέσα στόν κόσμο μιά ζωή ἀνέγγιχτη ἀπό τήν ἁμαρτία τῆς ἀποκλειστικῆς σύνδεσης μέ τόν κόσμο.

Μετά τήν ἀρχική πτώση, οἱ ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, πού πρέπει νά ικανοποιηθοῦν διά τοῦ κόσμου, ἀσκοῦν πάνω του μιά τέτοια ἐπιρροή, ὥστε νά μεγαλοποιεῖ τήν ικανοποίησή τους, μέ τόσο ἐγωϊστικό τρόπο, πού νά ξεχνᾷ τόν Θεό καί τούς ὁμοίους του καί νά δένεται ὀλοκληρωτικά μέ τόν κόσμο, μέ τρόπο σχεδόν ἀπόλυτο καί πλήρως ἐγωϊστικό. Οἱ Πατέρες ἐκφράζουν αὐτή τήν κατάσταση λέγοντας, πώς οἱ ἀνάγκες τῆς πείνας, τῆς δίψας, τῆς κόπωσης, ἄρχισαν νά ικανοποιοῦνται μέ ἁμαρτωλό τρόπο καί πώς ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἔσπρωξε τόν ἄνθρωπο ἀκόμη περισσότερο πρός τό ἀποκλειστικό δέσιμό του μέ τόν κόσμο. Μόνο ὁ Χριστός δέν ικανοποίησε αὐτές τίς ἀνάγκες, μέ τρόπο ἁμαρτωλό, γιατί οὔτε ἄφησε νά γλυστρήσουν πρός τήν ἀπόλαυση, οὔτε ὁ ἴδιος ἀφέθηκε νά παρασυρθεῖ ἀπό τό φόβο τοῦ θανάτου σέ πράξεις δειλίας. Μόνο ὁ Χριστός ἔζησε τή ζωή καί ὑπέφερε τό θάνατο ὡς καθαρή θυσία, πού πρόσφερε στόν Θεό Πατέρα ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρώπων. Γιά νά ικανοποιήσει τίς αὐστηρά ἀπαραίτητες ἀνάγκες Του καί γιά νά ὑπομείνει τό θάνατο, ἔβαλε τόσο μεγάλη πνευματική δύναμη, πού νίκησε αὐτές τίς ἀνάγκες, ἐλευθερώνοντας τήν ἀνθρώπινη φύση ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἀνασταίνοντάς την ἀπό τό θάνατο. Κι αὐτό χάρι στό γεγονός πώς ἡ Θεία Ὑπόσταση ἰσχυροποιοῦσε τήν ἀνθρώπινη φύση Του, γιά νά ικανοποιήσει τίς ἀνάγκες καί νά ὑπομείνει τό θάνατο χωρίς ἁμαρτία, χωρίς, παρ' ὅλα αὐτά, νά ἀχρηστεύεται ἡ προσπάθεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Ἔτσι, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὑπομένεται μέσα στόν κόσμο, γίνεται τό πανίσχυρο ὄπλο, πού νικά τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο καί σώζει τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο. Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ φανερώνει ξανά καί ἀποκαθιστᾷ πλήρως τό

θετικό νόημα του κόσμου, γιατί ο Χριστός έδειξε οριστικά, πώς ο σταυρός δεν είναι η έσχατη στιγμή της ύπαρξης, αλλά δι' αυτού φθάνουμε στον Θεό, στην αιώνια ζωή, και ο κόσμος αποκαλύπτεται έτσι, όχι ως η έσχατη πραγματικότητα, αφού, πάνω απ' αυτόν, φανερώνεται ο Θεός με την άπειρη ζωή Του. Ταυτόχρονα ο Σταυρός του Χριστού αποκαλύπτει πώς ο κόσμος είναι αναγκαίος, γιατί μόνο μέσα απ' αυτόν, υποφέροντας μέσα του και αγωνιζόμενοι ενάντια στον έγωισμό, φθάνουμε στο Θεό.

Ο Σταυρός του Χριστού φανερώνει, λοιπόν, δύο πράγματα· από τη μιά μεριά παρουσιάζει τον κόσμο, όχι ως την έσχατη και απόλυτη πραγματικότητα, αλλά ως την προτελευταία πραγματικότητα, την εξαρτημένη από τον Θεό. Από την άλλη, κάνει να απλώνεται πάνω στον κόσμο, από μέρους του Θεού, μια αιώνια αξία. Δι' αυτού χαλαρώνεται η άλυσίδα της άμαρτίας, πού δένει τον άνθρωπο με τον κόσμο με τρόπο έγωϊστικό και απόλυτο, και νικιέται ο θάνατος. Ο σταυρός νικά την άμαρτία και τον θάνατο, γιατί δείχνει και αποδειώνει πώς αυτός ο κόσμος της όδύνης και του θανάτου, δεν είναι έσχατη πραγματικότητα, αλλά πάνω απ' αυτήν υπάρχει ο Θεός, ο αιώνιος και άληθινός στην ύπαρξή του, πού ανυψώνει τον κόσμο στην αιώνια ζωή Του, απελευθερώνοντάς τον από τό θάνατο και την ανεπάρκειά του.

Έτσι ο Σταυρός του Χριστού δεν είναι μια ουσιαστική και οριστική άρνηση του κόσμου και του ανθρώπου. Γίνεται παράγοντας, πού δείχνει πώς ο κόσμος, ανεπαρκής καθεαυτόν, ανακτά τό πλήρες νόημά του, μέσα στην πληρότητα του Θεού. Δείχνει πώς ο κόσμος είναι προορισμένος να ολοκληρωθεί μέσα στην πραγματική και αιώνια ύπαρξη του Θεού. Έκπέμπει τό Θεϊο φως πάνω στον κόσμο, μεταμορφώνοντάς τον εκ των προτέρων. Διακόπτει τη σύνδεση με τον κόσμο ως την έσχατη πραγματικότητα· αλλά γι' αυτό ακριβώς εξασφαλίζει στην ύπαρξη του ανθρώπου και του κόσμου μια αιώνια ύπαρξη, ενώνοντάς τες με τον Θεό.

Διά του Σταυρού του, ο ένσαρκωμένος Θεϊος Λόγος, φανερώνει ξανά τον πλήρη και αιώνιο λόγο του κόσμου και της ανθρώπινης ζωής, πού τά σκιάζει ο θάνατος. Ο Άγ. Άθανάσιος λέγει· «Η αυτή μέντοι Σοφία του Θεού έστιν, ητις πρότερον μέν διά της έν τοϊς κτίσμασιν εικόνας έαυτής δι' ην και λέγεται κτίζεσθαι, έφανέρου έαυτήν και δι' έαυτής τον έαυτής Πατέρα· ύστερον δέ αυτή, ούσα Λόγος, γέγονε σάρξ, ως ειπεν ο Ιωάννης, και μετά τό καταργησαι τον θάνατον και σωσαι τό γένος ημών έτι και πλέον απεκάλυπεν έαυτόν τε και δι' αυτού τον έαυτου Πατέρα» (Κατά Άρειανών, Λόγος Β΄., Β.Ε.Π. τ. 30, σελ. 248).

Ο Χριστός, ο ένσαρκωμένος Θεός, νικά τό θάνατο, άκόμη και από μόνο τό γεγονός, πώς τον βαστάζει με την δύναμη της ύπομονής της καθαρής από κάθε έξέγερση και νικά τις ανάγκες της πείνας, της δίψας, της κόπωσης, του πόνου,

από μόνο τό γεγονός πώς δέν πέφτει στό άμάρτημα τής ύπέρμετρης ίκανοποίησής τους.

Γι' αυτό τό λόγο στήν 'Ανατολή, ό Σταυρός τοϋ Χριστοϋ, ως πάθος δίχως τήν άμαρτία τοϋ θανάτου καί ως συγκράτηση τών αναγκών, εΐναι τό μέσο τής κατανίκησής τους καί όχι ή άκραία μορφή τής ανθρώπινης άδυναμίας, όπως εΐναι ό σταυρός τών ανθρώπων, πού δέν γνωρίζουν τόν Χριστό. Τό ξεπέρασμα τοϋ σταυροϋ διά τής αναστάσεως δέν έρχεται μετά τό τελικό σημείο έξάντλησης τοϋ θανάτου έξω άπ' 'Εκεΐνον, άπό τόν Πατέρα μόνο, αλλά καί άπό μέσα του, έπειδή ύπομένει τό θάνατο μέ τή δύναμη μιās ύπομονής χωρίς έξέγερση, άφοϋ προηγουμένως έχει χαλιναγωγήσει τίς άνάγκες τής πείνας, τής δίψας, τής κόπωσης, χωρίς νά πέσει στό άμάρτημα τής ήδονής.

'Η δύναμη τοϋ Χριστοϋ, πού φανερώθηκε στό Σταυρό, ήταν μιá δύναμη πού νίκησε τή φθορά τοϋ κόσμου μέσα στό 'Ίδιο Του τό σϋμα. Μ' αυτό τόν τρόπο ό Σταυρός, πού σήκωσε ό Χριστός, όδηγεΐ στήν 'Ανάσταση.

Γι' αυτό ή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία ψάλλει· «Χριστός άνέστη έκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας καί τοΐς έν τοΐς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος». Καί οΐ πιστοΐ κάνουν τό σημείο τοϋ σταυροϋ, πεπεισμένοι ότι έτσι θά λάβουν βοήθεια άπό τή δύναμη τοϋ Χριστοϋ, πού νίκησε τή φθορά καί τό θάνατο, πράγματα άλληλένδετα μέ τόν κόσμο. Τόν τοποθετοϋν στήν κορφή τών σπιτιών, στά σταυροδρόμια, γιά νά τούς προστατεύει άπό κάθε κακό. 'Ο ιερέας εύλογεΐ τούς πιστούς μέ τό σταυρό στίς έκκλησιαστικές ακολουθίες, πάντοτε ύψώνοντάς τον, δείχνοντας πώς πρέπει νά βασιλεύει καί πώς βασιλεύει μέ τήν πνευματική του δύναμη πάνω σέ κάθε τι πού ύπάρχει μέσα στόν κόσμο.

'Εχει πάντοτε αυτή τή δύναμη, γιατί εΐναι μυστικά συνδεδεμένος μέ τήν 'Ανάσταση τοϋ Χριστοϋ καί έτσι εΐναι μόνιμα παρών μέσα στήν άνάσταση. Καί εΐναι πάντοτε παρών στήν 'Ανάσταση τοϋ Χριστοϋ, γιατί σημαίνει ότι ως άνθρωπος ό Χριστός προσφέρεται όλοκληρωτικά στόν Πατέρα. Κι αυτό γινόταν πάντοτε μέσα στόν κόσμο μέ τήν άποδοχή τών όδυνών καί τό θάνατο, άποδοχή πού φανερώνει μεγάλη πνευματική δύναμη. Σ' αυτό συνίσταται ή είσοδος τοϋ Χριστοϋ, ως άνθρωπου, στόν Πατέρα, άφοϋ είχε διασχίσει πνευματικά τόν κόσμο, είσοδος πού δέν μπορεί νά πραγματοποιηΐ παρά μέ τή θυσία, όπως λέγει ή πρός 'Εβραίους 'Επιστολή καί ό άγιος Κύριλλος 'Αλεξανδρείας. Αυτό σημαίνει τήν πλήρη άποκατάσταση τής κοινωνίας τοϋ Χριστοϋ ως άνθρωπου μέ τόν Πατέρα, στό βαθμό πού δέχεται τίς όδύνες καί τό θάνατο, πού εΐναι άλληλένδετα μέ τόν κόσμο. 'Ο 'Ιησοϋς πραγματοποίησε τήν άποδοχή παραιτούμενος πλήρως άπό τόν έαυτό Του, πράγμα πού σημαίνει όδύνη καί θάνατο. Αυτή τή δύναμη ό Χριστός τή δίνει καί σέ μās καί μπορούμε καί μεΐς νά παραιτηθοϋμε άπό τόν έαυτό μας καί νά προσφερθοϋμε στόν

Πατέρα, έρχόμενοι έτσι σέ κοινωνία μαζί Του, διασχίζοντας τόν κόσμο, χωρίς νά αποχωριζόμαστε από Έκεΐνον. 'Ο Σταυρός είναι λοιπόν τό σημείο κορύφωσης τής αγάπης του Χριστού, ως ανθρώπου, πός τόν Θεό, πού φανερώθηκε στό κέντρο του κόσμου. Είναι ή αγάπη πού φανερώνεται από τό γεγονός, πώς θεωρεί τόν κόσμο ως μία πραγματικότητα διάφανη, γιά νά δοΰμε τόν Θεό. 'Αλλά είναι ακόμη τό σημείο φανέρωσης τής αγάπης του ως Θεού και ως ανθρώπου γιά μᾶς. Μέσα από τή δύναμη τής αγάπης Του, πού έκχέεται μέσα μας, μπορούμε και μεΐς νά φανερώσουμε τήν αγάπη μας πός τόν Θεό, ζώντας τή σχέση μας μέ τόν κόσμο, ως σχέση μέ μία πραγματικότητα άπαραίτητη, γιά νά καταστήσει τόν Θεό διάφανο. 'Ο Σταυρός ως αγαπητική δύναμη, πού διαχέεται πός όλες τίς κατευθύνσεις, πός τό Θεό και πός έμᾶς, είναι άδιάλειπτα παρών μέσα στόν άναστημένο Χριστό και άπ' Αυτόν πηγάζει ή αγάπη μας πός τόν Θεό και πός τούς ανθρώπους μέσα στόν κόσμο.

Γενικά, σύμφωνα μέ τόν άγιο Κύριλλο 'Αλεξανδρείας, δέν μπορούμε νά έλθουμε πός τόν Πατέρα, παρά προσφέροντας καθαρή θυσία τόν έαυτό μας· γι' αυτό τό σκοπό, ό Χριστός μᾶς παίρνει μέσα Του και έμεΐς τόν παίρνουμε μέσα μας, γιά νά γίνουμε και μεΐς καθαρή θυσία, όπως 'Εκεΐνος. 'Αλλά αυτό δέν σημαίνει μία άπόλυτη άρνηση του κόσμου, αλλά μία τέτοια σχέση μαζί του, πού νά μᾶς καταστήσει διάφανο τόν Πατέρα, δηλαδή μία σχέση μέσα στην όποία φανερώνεται ή δύναμή μας νά χρησιμοποιήσουμε, ό,τι μᾶς προσφέρει ό κόσμος, μέ σωφροσύνη και νά υποφέρουμε τίς όδύνες του και τό θάνατο μέ ύπομονή. 'Ο κόσμος παΐζει, λοιπόν, αναγκαστικά, ένα ρόλο στό σταυρό μας. Δέν καταργείται. Πρέπει νά τόν χρησιμοποιήσουμε, γιά νά δείξουμε τή δύναμή μας σέ σχέση μ' αυτόν, όχι απλώς τή δύναμη νά τόν άρνηθοΰμε, αλλά νά τόν χρησιμοποιήσουμε ως μία πραγματικότητα δεύτερη κατά τήν τάξη, μέ άμείωτη σωφροσύνη και ύπομονή. Πέρα άπ' αυτό, αν είναι ένα δώρο του Θεού σέ μᾶς, πρέπει νά ναι και τό δικό μας δώρο στόν Θεό και στους άλλους. Γιά νά μπορούμε νά τόν χρησιμοποιοΰμε σαν δώρο, πρέπει νά ύπάρχει. Χρειάζεται δύναμη πνευματική, γιά νά χρησιμοποιήσουμε τόν κόσμο μέ σωφροσύνη, ύπομονή και αγάπη, αλλά αυτή ή δύναμη δέν χρειάζεται, αν δέν ύπάρχει κόσμος. 'Ο άνθρωπος δέν μπορεί ν' άνεβεί πνευματικά, αν δέν ύπάρχει κόσμος, πού νά μπορεί νά προσφερθει στόν Θεό και στους άλλους ως δώρο. 'Ο σταυρός μᾶς όπλίζει μέ δύναμη γιά νά μήν είμαστε σκλάβοι των άντικειμένων, αλλά νά μαρτυροΰμε μέσα άπ' αυτά τήν αγάπη μας πός τόν Θεό ως υποκείμενο και τούς άλλους ως υποκείμενα.

Σχετικά μέ αυτό τό θέμα ό λόγος του 'Απ. Παύλου έχει θετική σημασία· «'Εν τῷ σταυρῷ του Κυρίου ήμῶν 'Ιησοΰ Χριστού, δι' οὗ έμοί κόσμος έσταύρωται κάγώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6, 14). Αυτό δέν σημαίνει μία άπλή έξοδο από τόν κόσμο, αλλά έναν άντι-έγωϊστικό «κανόνα», σύμφωνα μέ τόν όποιο ό χριστιανός πρέπει νά ζεί και νά

χρησιμοποιεί τόν κόσμο (Γαλ. 6, 16). Αὐτός πού σταυρώνεται μαζί μέ τόν Χριστό, δέν εἶναι ἀπλῶς νεκρός, ἀλλά «ζῶν διά Θεόν», ζῶν μέσα στόν κόσμο. (Γαλ. 3, 19). Ἔτσι, ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, πού λαβαίνουν οἱ πιστοί ὅταν τόν ἐπικαλοῦνται, κάνοντας τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, εἶναι ἡ πλήρης ἀγάπης δύναμη τῆς θυσιαστικῆς του κατάστασης, διά μέσου τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος ἀπαρνήθηκε τόν ἑαυτό Του, ἦλθε πρός τόν Πατέρα καί ἔρχεται πάντοτε στίς καρδιές ἐκείνων, πού εἶναι μέσα στόν κόσμο. Καί δίνει τή δύναμη νά ικανοποιήσουν τίς ἀνάγκες τους μέσα στόν κόσμο, μέ σωφροσύνη καί νά ὑπομείνουν τό θάνατο ὅπως Ἐκεῖνος. Ἔτσι προετοιμάζονται καί αὐτοί γιά τήν ἀνάσταση.

Μέ τή δύναμη πού δεχόμαστε ἀπό τή θυσία τοῦ Χριστοῦ, δύναμη πού εἶναι ταυτόχρονα καί ἀκριβῶς γι' αὐτό ὀλοζώντανη, ὀφείλουμε νά πραγματοποιήσουμε τή συμβουλή τοῦ Ἀπ. Παύλου, «παραστήσαι τά σώματα ἡμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ», ἡ ὁποία εἶναι ταυτόχρονα «λογική λατρεία», πού προσφέρεται στό Θεό (Ρωμ. 12, 1). Ὁ χριστιανός, κάνοντας τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, δέν λαβαίνει μόνο τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, γιά νά νικήσει τήν ἁμαρτία καί νά ἐπιτύχει κάθε καλό, ἀλλά προσφέρει καί μιᾶ ἀληθινή λατρεία στόν Θεό. Ἀνυψώνει τό πνεῦμα του πρός Αὐτόν καί θυσιάζει τά πάντα καί τόν ἑαυτό του στόν Θεό. Ἀλλά αὐτό δέν μπορεῖ νά τό κάνει παρά μόνο ὅταν βρίσκεται σέ σχέση μέ τόν κόσμο.

Στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει διαλεκτική κατάφαση τοῦ κόσμου, ἀλλά καί ὑπέρβασή του, ἀφοῦ θεωρεῖται ὄχι ὡς ἔσχατη πραγματικότητα, ἀλλά ὡς πραγματικότητα ἐν Θεῷ.

Δέν μπορούμε νά ἔλθουμε σέ σχέση μέ τόν Θεό ἔξω ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά διά τοῦ κόσμου ὡς δώρου διάφανου. Ὅταν, δηλαδή τόν χρησιμοποιοῦμε μέ σωφροσύνη καί ὑπομονή κι ἔχουμε στή σκέψη μας τόν Θεό, ὡς ἀληθινό Σωτήρα τῆς ὑπαρξῆς μας. Πρέπει νά βρισκόμαστε ἀδιάκοπα σέ σχέση μέ τόν κόσμο, γιά νά μπορούμε καί ἀδιάκοπα νά τόν προσφέρουμε στόν Θεό καί στούς ἄλλους, γιά νά ἀσκηθοῦμε σ' αὐτή τήν πνευματική δύναμη.

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου δέν μάς ἀποκαλύπτει τό πλήρες νόημά του, χωρίς τήν ἐνσάρκωσή Του καί τήν Ἀνάστασή Του. Ἄν ὁ Σταυρός σήμαινε ἀπλῶς μιᾶ ἄρνηση τοῦ σώματος καί τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος δέ θά εἶχε ἐνσαρκωθεῖ. Ἐνσαρκώθηκε γιά νά ἁγιοποιήσει διά τοῦ Σταυροῦ τό σῶμα Του καί τό σῶμα μας. Γιά νά τά προσφέρει μαζί μέ τόν κόσμο στόν Θεό καί γιά νά τά ὀδηγήσει ἁγιασμένα διά τῆς Ἀναστάσεως στήν αἰώνια ζωή. Ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος λέγει· «Ὅθεν ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος δι' ἑαυτοῦ παρεγένετο, ἴν' ὡς εἰκόν ὦν τοῦ Πατρός τόν κατ' εἰκόνα ἄνθρωπον ἀνακτίσαι δυναθῆ» (Περί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου, Β.Ε.Π. τ. 30, σελ. 85).

Τό γεγονός πώς ό Ίδιος ό Υίός του Θεού γίνεται άνθρωπος, συμφιλιώνει ξανά τούς ανθρώπους μέ τόν Θεό, διά του Σταυρού και ανασταίνει τήν φύση μας, δηλαδή έμās τούς ίδιους, στην αιώνια ζωή έν Θεώ, αποδεικνύει τήν αιώνια αξία πού έχει ή ύπαρξή μας για Έκεϊνον και τό ρόλο του σταυρού ως μέσου, γι' αυτή τήν ανακαίνισή μας στην αιωνιότητα.

Ό άγιος Άθανάσιος λέγει ακόμη πώς ό Υίός του Θεού ήλθε ως Ίατρός και Σωτήρ για να θεραπεύσει και να σώσει τήν δημιουργία Του. Γι' αυτό τό λόγο αναλαμβάνει τό ανθρώπινο σωμα, για να τό θεραπεύσει από μέσα, μέ τήν θεία του δύναμη, αλλά επίσης μέ τήν ανθρώπινη προσπάθεια, πού δυνάμωσε έσωτερικά μέ τή θεία δύναμη. Ό σταυρός δυναμώνει τόν άνθρωπο.

Μέ άφετηρία τούς λόγους του Άπ. Παύλου, πώς οφείλουμε να αύξηθοϋμε πνευματικά, για να έννοήσουμε «ποιό είναι τό μήκος, τό πλάτος, τό βάθος και τό ύψος τής αγάπης του Χριστού» (Έφεσ. 3, 18), ό άγ. Άθανάσιος λέγει· «Ό Λόγος άπλώνεται παντού· ψηλά, στη δημιουργία· χαμηλά, στην ένσάρκωση· σε βάθος, μέσα στην κόλαση· σε πλάτος, μέσα στον κόσμο. Όλα είναι γεμάτα από τή γνώση του Θεού. Γι' αυτό τό λόγο, δέν πρόσφερε τό σωμα του άμέσως μετά τόν έρχομό του, θανατώνοντάς το, ανασταίνοντάς το και κάνοντάς το άόρατο. Άλλά έμεινε μέσα στο σωμα, πραγματοποίησε μεγάλα έργα και σημεϊα, πού κανέναν άνθρωπο δέν έκανε και έτσι φανερώθηκε ως Λόγος του Θεού». Άποκάλυψε μ' αυτό τόν τρόπο τή σημασία τής ζωής και τής προσπάθειας του ανθρώπου μέσα στον κόσμο, ως εύκαιρίας να νικήσει τήν άμαρτία τής προσκόλλησης στον κόσμο, πού θεωρείται ως έσχατη πραγματικότητα, και μέ τό να πράττει τό καλό, να οδεύει προς τό Θεό.

«...υπέβαλεν έαυτόν διά σώματος φανήναι ό Λόγος, ίνα μετενέγκη εις έαυτόν ως άνθρωπος τούς ανθρώπους, και τάς αισθήσεις αυτών εις έαυτόν αποκλίνη, και λοιπόν εκείνους ως άνθρωπον αυτόν όρῶντας δι' ὧν εργάζεται έργων, πείση μή είναι έαυτόν άνθρωπον μόνον, αλλά και Θεόν και Θεού άληθινοϋ Λόγον και σοφίαν».

Διά τοῦ Σταυροῦ ἔδειξε, πῶς μέσα στό ἀνθρώπινο σῶμα νικιέται τό ἀμάρτημα τῆς προσκόλλησης στόν κόσμο ὡς ἔσχατης πραγματικότητας· δηλαδή, διά τοῦ Σταυροῦ, τόν ὁποῖο ὑπέμεινε ἐν σώματι, νίκησε τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία πού ἐκδηλώνεται μέ τήν προσκόλληση στόν κόσμο, ὡσάν νά εἶναι ἡ ἔσχατη πραγματικότητα καί μέ τή δειλία τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Ἄλλά ἀποδείχτηκε καί Θεός διάφανος, πού ἦλθε σέ κοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους, δείχνοντας πῶς οἱ ὀδύνες καί ὁ θάνατος —πού συγκρατοῦν τήν ἀμαρτία στούς ἀνθρώπους— μποροῦν νά νικηθοῦν, ὅταν ἀποδεχθοῦμε τή ζωή καί τό θάνατο ὡς θυσία, πού προσφέρει τά πάντα στό Θεό καί φθάνουν ἔτσι στόν Θεό.

Πηγή: agiazoni.gr